

ligere Marineminister. Dette Andragende har vel, antager jeg, ikke kunnet besørges videre under de urolige Forhold, vi havde, hvor man ikke vidste, hvem der var noget i Dag, og hvem der ikke var noget i Morgen — saaledes undskylder jeg det i alt Fald. Men den tidligere Marineminister har ikke stillet sig uvillig til det, det ved jeg. Der er rettet en personlig Henvendelse til ham, og han har erklæret, at han ikke var uvillig stemt overfor dette Andragende, som gik ud paa at forandre Lønningsmaaden og forbedre Lønningerne paa Orlogsværftet.

Man motiverer Inddelingen i forskellige Klasser ved, at man maa have forskellige Lønninger for at kunne give de dygtigere Arbejdere en højere Løn. Bevares, det er en udmærket god Motivering, men den praktiseres blot forkert, naar man har Arbejderne inddelt i faste Lønklasser. Hvis man sagde: Vi have en Mindsteløn, under den maa der ikke gives, og saa betale vi i øvrigt enhver Arbejder efter hans Dygtighed, var der Mening deri, men saa blev Klasserne ikke lige store. Under en Periode kan Klasse 1 paa f. Eks. 4 Kr. og derover rumme $\frac{1}{3}$ af Arbejderne, og saa kan der komme en Generation, hvor der ikke er saa mange, der gøre sig kvalificerede til den højere Løn. Som sagt, saaledes kan der skiftes, men her skiftes der aldrig. Der kan gaa en Snes Aar, undertiden ogsaa mere, forinden en Mand, der har Arbejde paa Orlogsværftet, kan naa til en Løn af 3 Kr. 60 Øre om Dagen. Dette ere Arbejderne utilfredse med og ønske det forandret.

Ved Behandlingen her i Tinget af Loven om Sølønninger fremkom Udvalget med en Betænkning, hvor der bl. a. blev sagt, at man havde strøget den faste Sum i Loven for at tilvejebringe noget mere Bevægelsesfrihed, thi det kunde der trænges til, og der blev sagt et andet Sted i den samme Betænkning — ganske vist af et Mindretal, hvortil jeg havde den Ære at høre —, at man opfordrede Marineministeren til snarest muligt at optage Spørgsmaalet om forbedrede Lønninger for Orlogsværftets Arbejdere og opfordrede ham til ved Forhandlingen om disse Lønninger at drage Arbejderne selv med ind, da det havde vist sig, at Orlogsværftets Ledelse tidligere ikke var i Stand til at behandle denne Sag rigtigt. Det er ikke ganske Ordene, men det er i hvert Fald Meningen. Det Regulativ, som forudsættes i Loven, har man ikke set noget til paa Orlogsværftet. Om det skulde være af den

Grund, at man omgaaes med Tanken om at drage Arbejderne med ind i Forhandlingen, ved jeg ikke, jeg vil haabe, at det er saaledes. Thi naar jeg nu maa staa her og tale forholdsvis længe i Aften og i Dag om Ting, der meget lettere kunde ordnes ved Forhandling mellem de paagældende Parter selv, i Stedet for at det nu skal passere først gennem dem og saa gennem Forhandlingerne mellem os, og 100 eller et Par Hundrede Mennesker skulle staa her og høre paa, at jeg fremfører alle disse Ting, saa bære De selv Skylden derfor. Det er ikke vor Skyld, det er Deres Skyld, som stadig sætte sig imod, at Parterne forhandle med hinanden.

Jeg vil derfor henstille til vor højtærede Konseilspræsident, der ogsaa er Marineminister, at han som den gamle Befuldmægtiget af engelske Fagforeninger vil faa det bragt dertil, at man paa Orlogsværftet forhandler med hinanden om de Forhold, der skulle reguleres, da vil man her i Folketinget spare ikke saa ganske lidt ved at undgaa de Taler, der ubetinget ellers maa holdes. Jeg tror, at det vil tilvejebringe betydelig større Tilfredshed. At det maaske vil genere en eller anden ømfindelig Officer derude, som har været vant til at diktere i Stedet for at tale med de Folk, for hvem Diktaturen gælder, kan nok være muligt. Naar de Folk ikke ere for fine til at have de Embeder, som Staten giver dem for, at de skulle lede Arbejdet, kunne de vel heller ikke være for fine til at tale med de Folk, der skulle udføre Arbejdet.

Man har nemlig Følelsen af, at det er Ledelsen paa Orlogsværftet, der er uvillig, det er den, der er modvillig. Den vil ikke fremme de Lønkrav, som man med fuldkommen Føje og fuld Ret fremkommer med fra Arbejdernes Side. De sige Nej. Derimod har Ledelsen for Fyr- og Vagervæsenet, som var mere velvillig overfor deres Arbejdere, kunnet faa Love ført igennem om Lønninger, angaaende hvilke man fra Orlogsværftets Arbejderes Side udtaler sig med den allerstørste Længsel. Hvis der paa Orlogsværftet havde været en saa velvillig Ledelse, som der er i de andre 2 Institutioner, er det ganske sikkert, at saa havde de for længe siden faaet Forholdene regulerede til alles Tilfredshed.

Men foruden de faste Arbejdere paa Orlogsværftet er der et betydeligt Antal private Arbejdere, der have lidt andre Forhold at arbejde under. De ere ikke faste, skulle ikke aflægge Troskabsed, skulle ikke, naar de ville gifte sig, møde